

STJÓRNARTÍÐINDI B 55 – 1991

2. september 1991

909

Nr. 480

AUGLÝSING

**um samkomulag um innheimtu og yfirfærslu skatta,
sbr. 20. grein í samningi milli Norðurlanda um aðstoð í skattamálum
frá 7. desember 1989.**

Til að framfylgja samningi Norðurlanda um gagnkvæma aðstoð í skattamálum frá 7. desember 1989 hefur eftirfarandi samkomulag verið gert milli Danmerkur, Færeyja, Finnlands, Íslands, Noregs og Svíþjóðar, skv. 20. gr. nefnds samnings:

I. UPPHAFSÁKVÆÐI

1. gr.

Skattar sem samkomulagið tekur til.

Samkomulag þetta tekur til skatta af tekjum, sem samningurinn milli Norðurlandanna frá 12. september 1989 nær yfir, til að komast hjá tvísköttun að því er varðar skatta á tekjur og eignir (hér eftir kallaður „tvísköttunarsamningurinn“).

2. gr.

Skilgreiningar.

1. Í beitingu þessa samkomulags merkja neðangreind hugtök eftirfarandi, nema annað leiði af samhenginu:

- a) „skattur“ merkir endanlega álagningu eða staðgreiðsluskatt, sem greiddur er og kemur til frádráttar við endanlega álagningu; ef aðeins er átt við endanlega álagningu eða staðgreiðsluskatt eru hugtökin „endanleg álagning“ og „staðgreiðsluskattur“ notuð þar sem staðgreiðsla skatta á launatekjur, eru lögð að jöfnu við endanlega álagningu og staðgreiðsluskatt;
- b) „heimilisfesturíki“ merkir það aðildarríki, sem aðili er heimilisfastur í;
- c) „atvinnuríki“ merkir það aðildarríki, annað en heimilisfesturíki, þar sem aðili innir af hendi starf, sem samkomulag þetta nær yfir;
- d) „umsóknarríki“ merkir það aðildarríki, sem ber fram beiðni til annars aðildarríkis um skattayfirfærslu;
- e) „beiðniríki“ merkir það aðildarríki, sem fær beiðni frá öðru aðildarríki um skattayfirfærslu.

2. Að staðgreiðsluskattur sé greiddur merkir í samkomulagi þessu að skatturinn sé innborgaður eða að hann hafi verið dreginn frá launum launþega og haldið eftir.

3. Önnur hugtök, sem notuð eru í samkomulagi þessu og einnig koma fyrir í tvísköttunarsamningnum, skulu hafa þá merkingu, sem þau hafa í síðastnefnda samningi.

4. Við beitingu aðildarríkis á þessu samkomulagi skal, nema annað leiði af samhenginu, sérhvert hugtak, sem ekki er skilgreint í 1. - 3. tl., hafa þá merkingu sem hugtakið hefur samkvæmt löggjöf hlutaðeigandi ríkis varðandi þá skatta, sem samkomulagið tekur til.

II. SKATTINNHEIMTA

3. gr.

Ríki þar sem krefjast má staðgreiðsluskatta.

1. Þegar aðili heimilisfastur í einu aðildarríkjanna þiggur laun fyrir starf, sem innt er af hendi í öðru aðildarríkjanna, og heimilisfesturíkið telur að starfið, í eitt eða fleiri skipti, muni á tólf mánaða tímabili samtals ekki vara lengur en 183 daga og launin eru greidd af eða fyrir hönd atvinnurekanda með heimilisfesti í síðastnefnda ríkinu, skal staðgreiðsluskattur greiðast til heimilisfesturíkis. Skattayfirvald í atvinnuríki skal í því tilviki ekki krefjast staðgreiðsluskatts, ef sýnt er með skriflegri tilkynningu frá skattayfirvaldi í heimilisfesturíki að frádráttur vegna staðgreiðsluskatts sé gerður þar. Ef atvinnuríkið viðurkennir álit heimilisfesturíkis samkvæmt fyrstu málsgrein, getur atvinnuríkið látið hjá líða að krefjast staðgreiðsluskatts, þó svo að tilkynningu samkvæmt annarri málsgrein hafi ekki verið skilað. Ef frádráttur vegna staðgreiðsluskatts er ekki lengur gerður í heimilisfesturíki, skal skattayfirvald þar upplýsa skattayfirvald í atvinnuríki um það strax og það fær vitneskju þar um.
2. Ákvæðum 1. tl. skal ekki beitt ef skattayfirvald í heimilisfesturíki telur að launagreiðslur eigi að réttu að gjaldfærast hjá fastri atvinnustöð eða fastri stofnun í atvinnuríkinu.
3. Komi fram í upplýsingum frá vinnuveitanda eða á annan hátt, að forsendur séu ekki lengur fyrir frádrætti vegna skatts í heimilisfesturíki samkvæmt 1. tl. eða að slíkur frádráttur sé ekki gerður, getur atvinnuríkið krafist staðgreiðsluskatts. Áður en slíkur frádráttur er gerður, skal skattayfirvald í atvinnuríki tilkynna skattayfirvaldi í heimilisfesturíki um breyttar aðstæður og að slíks skatts verði krafist í atvinnuríkinu.
4. Ef staðgreiðsluskatti hefur verið haldið eftir í atvinnuríkinu samkvæmt 3. tl., skal skattayfirvald síðastnefnda ríkis tilkynna skattayfirvaldi heimilisfesturíkis strax og það fær vitneskju um að starfi sé lokið.

4. gr.

Kröfur um staðgreiðsluskatt í atvinnuríki.

1. Þegar laun skulu skattlögð í atvinnuríki samkvæmt ákvæðum 21. greinar 7. tl. tvísköttunarsamningsins getur síðastnefnda ríki krafist staðgreiðsluskatts. Hið sama gildir, eins og átt er við í 3. grein 1. tl., þegar laun eru greidd af eða fyrir hönd atvinnurekanda sem ekki er heimilisfastur í atvinnuríkinu eða í heimilisfesturíki launþega.
2. Telji skattayfirvald í atvinnuríki að staðgreiðsluskattur greiðist eða muni greiðast í atvinnuríkinu samkvæmt ákvæðum þessarar greinar, skal það yfirvald tilkynna skattayfirvaldi í heimilisfesturíki launþega að svo sé. Þegar síðastnefnda skattayfirvald hefur fengið slíka tilkynningu skal staðgreiðsluskatts ekki krafist í heimilisfesturíki launþega.

5. gr.

Útleiga á vinnuafli.

1. Telji skattayfirvald í atvinnuríki að um útleigu sé að ræða á vinnuafli getur það haldið eftir staðgreiðsluskatti þar. Launþegi, samkvæmt 3. grein 1. tl., telst leigður út ef einhver aðili (útleigjandi) ráðstafar honum til vinnu í starfsemi annars aðila í atvinnuríkinu (verkkaupandi, svo fremi sem hann er heimilisfastur eða hafi fasta atvinnustöð í atvinnuríkinu) og útleigjandi er hvorki ábyrgur fyrir né ber áhættu af árangri vinnunnar.
2. Við ákvörðun á því, hvort launþegi skuli talinn útleigður, skal gert heildarmat og sérstaklega haft hliðsjón af hvort:
 - a) heildarverkstjórn sé í höndum verkkaupanda;
 - b) vinna sé innt af hendi á vinnustað, sem verkkaupandi hefur til umráða og ber ábyrgð á;
 - c) greiðsla til útleigjanda reiknist út eftir nýttum starfstíma eða út frá öðrum tengslum milli greiðslunnar og launa launþega;

- d) verkkaupandi leggi til megnið af verkfærum og efni; og
 - e) útleigjandi ákveði ekki einhliða fjölda launþega og hvaða hæfniskröfur skulu gerðar til þeirra.
3. Skattayfirvald í atvinnuríki skal tilkynna skattayfirvaldi í heimilisfesturíki um að staðgreiðsluskattur greiðist í atvinnuríki. Hafi slík tilkynning borist skal heimilisfesturíki ekki krefjast staðgreiðsluskatts á launin.

6. gr.

Innbyrðis samkomulag vegna ágreinings um innheimtu staðgreiðsluskatts.

1. Ef skattayfirvald aðildarríkis, sem, samkvæmt ákvæðum hér að ofan, á að láta hjá líða að krefjast staðgreiðsluskatts, samþykkir ekki ákvörðun skattayfirvalds annars aðildarríkis, skal málið leyst með innbyrðis samkomulagi milli bærra stjórnvalda þessara aðildarríkja.
2. Nema bær stjórnvöld komist að öðru samkomulagi skal, þar til málið leysist, skatts ekki krafist í:
 - a) atvinnuríki, ef málið skal útkljáð samkvæmt ákvæðum í 3. gr.;
 - b) heimilisfesturíki, ef málið skal útkljáð samkvæmt ákvæðum 4. eða 5. gr.

7. gr.

Landamærafarar.

Ef tvísköttunarsamningurinn eða sérstakt samkomulag milli aðildarríkjanna inniheldur ákvæði um skattlagningu launa sem svonefndir landamærafarar með heimilisfestu í einu aðildarríki þiggja fyrir persónulegt starf, sem innt er af hendi í öðru aðildarríki, skal ákvæðum 3.–6. greinar ekki beitt á slík laun.

III. SKATTAYFIRFÆRSLA

8. gr.

Almennt um skattayfirfærslu.

Hafi skattur vegna tekna verið greiddur í aðildarríki má, eftir beiðni bærs stjórnvalds í öðru aðildarríki, yfirfæra þennan greidda skatt til síðarnefnds ríkis og telja til tekjuskatts skattskylds aðila þar.

9. gr.

Beiðni um skattayfirfærslu á staðgreiðsluskattsstigi.

1. Hafi staðgreiðsluskattur verið greiddur í öðru aðildarríki en því, sem samkvæmt tvísköttunarsamningnum á rétt á endanlegri álagningu, skal, eftir beiðni síðastnefnds ríkis, yfirfæra skattinn til þessa ríkis.
2. Beiðni samkvæmt 1. tl. skal hafa borist bæru stjórnvaldi í Danmörku í síðasta lagi 1. febrúar og í hinum aðildarríkjunum í síðasta lagi 1. september árið eftir tekjuárið.
3. Ekki skal yfirfæra hærri upphæð en, með tilliti til tekna skattskylds aðila, hefði átt að greiða sem staðgreiðsluskatt tekna samkvæmt löggjöf umsóknarríkis. Ekki skal heldur yfirfæra hærri upphæð en greidd hefur verið sem staðgreiðsluskattur tekna í beiðniríkinu. Séu atvinnutekjur undanskildar skattlagningu í beiðniríkinu, hindrar það ekki yfirfærslu á staðgreiðsluskatti, eins og vitað var á innheimtutíma að hefði átt að greiðast í síðastnefnda ríki.

10. gr.

Beiðni um skattayfirfærslu að staðgreiðsluskattsstigi loknu en innan þriggja ára frá lokum tekjuárs.

1. Komi beiðni um skattayfirfærslu eftir þann tíma, sem nefndur er í 9. grein, en innan þriggja ára frá lokum tekjuárs, skal, með þeim takmörkunum sem leiða af 2. tl., yfirfæra skatt

sem greiddur hefur verið vegna tekna í beiðniríki til þess ríkis sem hefur forgangsrétt á að skattleggja tekjurnar samkvæmt tvísköttunarsamningnum.

2. Beiðniríkið getur takmarkað yfirfærsluna við þá upphæð sem greiddur skattur í síðastnefnda ríki er hærri en sem nemur þeim skattakröfum tekjuársins, sem eftir eru þegar tekjur hafa verið undanskildar skattlagningu, eða, ef frádráttaraðferðin er notuð til að koma í veg fyrir tvísköttun, frádráttur hefur verið leyfður við endanlega álagningu á tekjur í umsóknarríkinu. Frádrátturupphæðin getur þó takmarkast við þann hluta tekjuskatts (út-reiknaður án frádráttar) í beiðniríki, sem lagður er á þær tekjur sem má skattleggja í umsóknarríkinu.

11. gr.

Beiðni um skattayfirfærslu að þremur árum liðnum eftir lok tekjuárs.

Komi beiðni um skattayfirfærslu að þremur árum liðnum eftir lok tekjuárs getur yfirfærsla átt sér stað samkvæmt ákvæðum 10. greinar. Yfirfærsluupphæðin getur þó í slíku tilfalli einnig verið takmörkuð með tilliti til annarra krafna sem beiðniríkið á um skatta og gjöld og ekki eru álögð á tekjuárinu.

12. gr.

Endurgreiðsla.

1. Hafi staðgreiðsluskattur fyrir sömu tekjur verið greiddur í fleiri aðildarríkjum, skal það ríki endurgreiða hann, sem samkvæmt ákvæðum 6. greinar ekki á kröfu á skatti.

2. Komi upp mál í aðildarríki um endurgreiðslu skatts, og annað aðildarríki gerir kröfu um skattinn, skal endurgreiðslu frestað meðan beðið er eftir að síðastnefnt ríki leggi fram beiðni um yfirfærslu á skattinum innan þess tíma sem kveðið er á um í 9. grein 2. tl. Ef skattskyldur aðili fer sjálfur fram á endurgreiðslu skatts er 3. tl. beitt.

3. Ef endurgreiðsla á ofgreiddum skatti á sér stað í einu aðildarríki vegna tekna aflaðra í öðru aðildarríki, og hafi síðastnefnda ríki ekki lagt fram beiðni um skattayfirfærslu, skal því ríki tilkynnt um það áður en endurgreiðsla á sér stað. Hafi fyrrnefnt ríki ekki móttekið slíka yfirfærslukröfu innan 30 daga frá því að tilkynning var send, getur endurgreiðsla átt sér stað.

13. gr.

Vextir.

Beiðniríki er ekki skyldugt að greiða vexti á þær skattupphæðir, sem eru yfirfærðar samkvæmt 8.–10. grein. Umsóknarríki getur ekki heldur krafist vaxta á slíkar skattupphæðir.

IV. ÖNNUR ÁKVÆÐI

14. gr.

Tilkynningar og beiðnir.

1. Tilkynning samkvæmt 3.–6. grein skal innihalda upplýsingar um:

- a) nafn launþega, fæðingardag og -ár (kennitölu), heimilisfang og skattalegt heimili í báðum ríkjunum;
- b) nafn vinnuveitanda og heimilisfang í báðum ríkjunum; og
- c) tímabil, sem staðgreiðsluskattur hefur verið greiddur.

Tilkynning skal eins og kostur er einnig innihalda kennitölu launþega í báðum ríkjunum og vinnuveitandanúmer (eða kennitölu ef svo stendur á) vinnuveitanda í báðum ríkjunum.

Telji skattayfirvald veittar upplýsingar ekki fullnægjandi til að grundvalla megi úrskurð um að frádráttur vegna staðgreiðsluskatts skuli ekki eiga sér stað, skal skattayfirvaldi hins ríkisins tilkynnt um það þegar í stað.

2. Tilkynningar samkvæmt 12. grein 3. tl. skulu innihalda upplýsingar um:
- nafn skattskylds aðila, fæðingardag og -ár og heimilisfang í beiðniríki;
 - nafn veinnuveitanda og heimilisfang í báðum ríkjunum ef kostur er;
 - tekjur og tekjutímabil sem endurgreiðslan nær yfir; og
 - hjúskaparstétt skattskylds aðila.
3. Beiðni um skattayfirfærslu samkvæmt 9. - 11. grein skal innihalda upplýsingar um:
- nafn skattskylds aðila, fæðingardag og -ár (kennitölu) og heimilisfang í umsóknarríki;
 - nafn vinnuveitanda og heimilisfang í báðum ríkjunum ef kostur er;
 - tekjur og tekjutímabil sem staðgreiðsluskattur hefði átt að greiðast af í umsóknarlandi; og
 - upphæð sem á að yfirfæra.
4. Tilkynningar og beiðnir samkvæmt þessu samkomulagi sendist gegnum bært yfirvald.

15. gr.

Nánari framkvæmd.

Bær stjórnvöld geta komið sér saman um nánari beitingu ákvæða samkomulags þessa.

16. gr.

Gildistaka.

Samkomulag þetta öðlast gildi þrjátíu dögum eftir þann dag er bær stjórnvöld í aðildarríkjunum hafa ritað undir það.

Þetta samkomulag er gert í sjö eintökum, í einu eintaki á dönsku, færeysku, finnsku, íslensku, norsku og sænsku, á sænsku gilda tveir textar, einn fyrir Finnland og einn fyrir Svíþjóð, og skulu allir textar jafngildir.

Nuuk hinn 19. júní 1991

Fyrir Danmörk:	Jonna Sneum
Fyrir Færeyjar:	Peter A. Lamhauge
Fyrir Finnland:	Hillel Skurnik
Fyrir Ísland:	Garðar Valdimarsson
Fyrir Noreg:	Martin Wikborg
Fyrir Svíþjóð:	Kerstin Bostrøm

Framangreint sendist hér með öllum hlutaðeigandi til upplýsingar og eftirbreytni.

Fjármálaráðuneytið, 2. september 1991.

F. h. r.

Indriði H. Þorláksson.

Snorri Olsen.